

Ὁ Ναύαρχος εὐθύμως... χαρά σας και χαρά μου...
 ἔπαρε σὲ τὴν λῶρα σου κι' ἐγὼ τὸν ταμπουρά μου,
 και πάμε 'στὸν σὲρ' Ἑλλιοτ νὰ τοῦμε τὰ δεινά μας,
 τὰς τάσεις μας, τὰς στάσεις μας, και τὰ παράπονά μας.

**Ἦκανε κι' οἱ θεοὶ θρασελεῖς
 'στὸν Ἠρέσθου τὸν φρανασίε.**

Και μὲ τούτη τὴν φοβέρα
 δείχνεις κἄπως, Ἐγγλιτέρα,
 ὅτι δὲν μᾶς ἀγαπᾷς.

Δείχνεις πῶς δὲν ἔχεις πίστιν
 'στοὺς συμμάχους ἐλαχίστην
 και σὲ συμπαθεῖς ροπάς.

Ὁ φιλάτη μας Ἀγγλία,
 τί περιέργη φίλα
 εἶναι τούτη ποὺ κρατεῖς;

Πῶς γιὰ μᾶς παρεξέτρηπης;
 τῆς εἰλικρινοῦς ἀγάπης
 ποῖα δείγματα ζητεῖς;

Ἐξυμνοῦμεν τὸνομά σου..
 θέλεις Μούδρε; ἀριστμά σου.
 Θέλεις Χιὶ και Μιτυλήνη;
 κτήμα σου κι' αὐτὴ κι' ἑκαίνη.

Πρὸς σέ, κυρὰ τῶν θαλασσῶν,
 τὰ σὰ προσφέρουν ἐκ τῶν σῶν
 εἰλικρινεῖς σου φίλοι.

Ὅλα τὰ δίνουμε κι' εἴμετε,
 γιατί λοιπὸν μᾶς πολεμεῖς
 δι' ἀπειλῶν ὀργῶν;

Ἐμεῖς δικοὶ σας εἴμεθα
 πολλῶν ἐπιλαθόμενοι,
 και πάντα τῆδε καίμεθα
 τοῖς ἰδικοῖς σας ρήμασι,
 εἶθ' ὅτε και τοῖς χρήμασι
 τοῖς δαναικοῖς πειθόμενοι.

Τῆς Ἀγγλίας Προσευτὴ τὰ παράπονά μας ἀκού,
 μὴ μὲ τὸν Βαρᾶνο Σέγκ μᾶς φορτώνωσθε τοῦ κάκου.
 Ἐμεῖς εἴμεθα δικοὶ σας κι' ἂν μᾶς λένε φουκαράδες,
 κι' ἂν μᾶς λείψῃ τὸ καρβέλι...
 μὰ κι' ἂν πάρουμε παράδες
 τοῦ Βαρᾶνου, τί σὰς μέλει;

Σεῖς προσέχετε μονάχα τὰς θυσίας μας τὰς τόσας...
 ἄλλῃ πάλι συμφορὰ
 νὰ νομίζετε δικό σας
 τοῦ Βαρᾶνου τὸν παρὰ.

Ἄκουσέ μας, φίλε Ἠρέσθου... τέτοια τοῦ Ναυάρχου σκέ-
 εἶναι προσβολὴ βαρειά... [φίς

σῆνω σῆνω νὰ μαζέψῃς
 τοῦ Ναυάρχου τὰ λουριά.

Ἦρές του, Ἠρέσθου, πῶς ἀκόμη
 κι' ἡ κοινὴ ποὺ λέμε γνῶμη
 ἐποιοῖσθῃ μὲ χολὴ
 κι' ἐπικράθηκε πολλὴ.

Μὰ πρὸς τοῦτους νὰ τοῦ πῆς
 ὅτι δρᾷ σκαιῶς κι' ἀτόπως,
 πῶς αὐτὸς δὲν εἶναι τρόπος
 Ναυτικοῦ περιωπῆς.

Κι' ὅταν πλοία μας περνᾶνε
 'πὲς του πῶς δὲν πρέπει νάναί
 και γιὰ μᾶς 'στὰ νευρικά του.

Κι' ἔτσι δίχως ἀφορμὴ
 νὰ τὸν πνάνουν οἱ θυμοὶ
 και τὰ φεγγαριάτικα του.

**Ἐν γοργότητι πολλῇ
 τοῦ ρουμοῦ μετὰ βολῆ.**

Χρυσὴ μας Ἀγγλία,
 ποὺ δρᾷς ἐν θαλάσῳ,
 δὲν πρέπει φίλια
 στενὴ νὰ χαλάσῃ

γι' αὐτοῦ τοῦ Ναυάρχου τῆς ἀκαιραῖς φοβῆραις,
 κι' εἴμετε νὰ ζητοῦμε φίλιας καινοβουραῖς.

Κι' ἂν κάποιος τὴν τόσην φίλιαν βασκάνῃ
 'στὰ μᾶττα του σκόρδα...
 ὁ πόλεμος τοῦτος και Δόρδους θὰ κἀνῃ
 νὰ νοξῶσουνε λῶρδα.

Κι' ἂν φθάσουν και Δόρδοι νὰ τρῶν φωμοσύρι
 και Λαῖδες και Μίς,
 σναφθῆτε τί ρέγκες, σκαφθῆτε τί τσίροι
 θὰ γίνωμ' εἴμετε.

Ἄς εἴμεθα φίλοι...
 πολλὰ σὰς ὀφείλει
 κι' ἡ γῆ τῶν ὄνεϊρων.

Τῶν πόθων τῆς γνῶστης
 ἐλύσθη 'στὸ φῶς τῆς
 κι' ὁ Δόρδος ὁ Βόρων.

Μὰ πρέπει: γιὰ τόσα και σεῖς ν' ἀγαπᾶτε
 θερμῶς τὴν Ἑλλάδα,
 τροπαίων κοιλάδα,
 χωρὶς τοὺς θυμοὺς σας σ' αὐτὴν νὰ ἔσπατα.

Και τώρα δικαίαν προσμενομεν κρίσιν
 κι' ἐκφράσεις φίλιας δεχθῆτε θερμάς...
 Γκὸτ σέβτ τὸν κόσμον, Γκὸτ σέβτ τὴν κτίσιν,
 Γκὸτ σέβτ τοὺς Ἀγγλοὺς, Γκὸτ σέβτ κι' εἴμας.